

Vadászkutya info! (Feltétlen elhozás, fegyelmi problémák kezelése) --- 2009. december

A feltétlen elhozásról azért tartom szükségesnek szólni, mert sokan nem is tudják, hogy mi a lényege és vadászati szempontból milyen nagy jelentősége van. Nem beszélve arról, hogy munkavizsgán ezt nagyon szigorúan bírálják a bírók!

Feltétlen elhozásról akkor beszélünk, amikor a kutya számára kihelyezett vadat annak ellenére, hogy ő azt nem látta, miután megtalálta, parancs és biztatás nélkül fel kell vennie, behozni és átadni a gazdának. Találkoztam már néhány olyan gazdával, aki azt mondta, hogy neki nincs szüksége az elhozás megtanítására, mert a kutyája kiváló elhozó, de miután elmondtam a lényegét megértették, hogy miről van szó.

De nézzük, csak meg egy példán keresztül, hogy valóban miről is van szó?!

Barátokkal elmegyünk egy nagy terítékű kacsavadászatra, amiért komoly pénzt kell kifizetnünk. A kutyák jól dolgoznak, szépen hozzák a kacsákat nekünk a nádasból, de teljesen ránk esteledik. Az intenzív vadászat miatt sok kacska maradt még kint, ezért másnap reggel is ki kell menni és össze kell szedetni a maradékot a kutyákkal úgy, hogy lövés nem hangzik el, vagyis a kutyának nincs élménye, amihez kötődne.

A tapasztalatom az, hogy nagyon sok kutya üresen jön vissza a keresésből, aminek nincs megtanítva a feltétlen elhozás, mert ő a lövéssel kötötte össze azt, sőt a madaraknak már a szaga sem friss! Tehát ezért ne bízunk meg a kutyánk veleszületett elhozási ösztönében!

Másik példa: A vizslák egy részének kiváló apport és birtoklási ösztöne van, ez egy darabig nem is probléma, de mikor már a birtoklási hajlam erősebb, mint az elhozási hajlam, akkor szoktunk olyan gonddal szembesülni, hogy nem hozza be, nem adja oda a gazdának, félre vonul vele, rágni, tépni kezdi és az is előfordul, hogy elássa a frissen lőtt vadat.

Erre is az a megoldás, hogy a kutyát megtaníttjuk arra, hogy addig az övé a vad, míg nekünk azt behozza, villámgyorsan kell végre hajtania a feladatot, vagyis megtaníttjuk a feltétlen elhozásra.

Vannak olyan vizslák is, akiknek közepes vagy hullámozó az elhozási kedvük, illetve gyenge vagy semmilyen elhozási hajlammal nem rendelkeznek. Számukra is szintén a feltétlen elhozás megtanítása jelenthet megoldást erre a problémára.

A feltétlen elhozásnál minden esetben rendkívül szigorú, következetes tanításra és napi szintű gyakorlásra van szükség, azonban nagyon fontos az azonnali dicséret, miután a kutya megértette és jól hajtotta végre a gyakorlatokat. Az erős birtoklási vágygal rendelkező kutyának teljesen le kell építeni ezt a képességét, meg kell tanulnia azt, hogy minden esetben a gazda birtokát képviseli a vad és azt neki rögtön hoznia kell. A tanítás végkifejlete pedig, hogy a kutya örömmel fogja végrehajtani a gyakorlatot.

A gyenge apportkésztségű kutyák esetében viszont felépítjük a kutya elhozását mivel nincs mit leépíteni neki. A tanítása szintén hasonló, mint az első esetben, fegyelem, következetesség, sok gyakorlás. Végkifejlete, a kutya szívesen és örömmel hoz mindent, pedig előtte nem is érdekelte. Különösen fontos itt a nagyon sok gyakorlás, továbbá az, hogy mindenféle vadat kell vele hozatni, hogy számára ez rutinból menjen.

Fontos megjegyezni, hogy a kiváló elhozó kutyáknak nagyon jó orral is kell rendelkezniük!

A vizslák fegyelmeivel rengeteg más probléma is lehet, ami sokszor a gazdák hibája. Én minden vizslát sípra tanítok dolgozni, mert jól hallható a kutya számára, egyértelmű parancsokra lehet megtanítani vele, sokkal használhatóbb a vadászatban, mint amikor kiabálnak a kutyával. Úgy gondolom, hogy a fegyelmet már kölyökkorban meg kell kezdeni tudatosítani és ezt majd mindig a kölyök növekedésével párhuzamban erősíteni, szinten tartani. Mire a képzés időszakába kerül szívesen jöjjön be, ha hívjuk és hallgasson a nevére, ha szólunk hozzá.

Legfőbb probléma a vizslákkal: a vad üldözése, nem jön vissza hívásra, messze elöttünk keres, minden lövésre össze-vissza rohangál (lódüh). A vizslák féken tartására a legjobb megoldás a hasalás megtanítása. Tanítása rendkívül munkaigényes, több hónapos munkára van szükség, fontos az állandó pontos szigorú feladat végrehajtás. Minden apró részletnek nagyon nagy jelentősége van a későbbi gyors végrehajtásban, mikor meghallja a sípszót, neki rögtön hasra kell vágnia magát és a fejét a földhöz szorítani a két mellső lába közé. Tanítása kényszerrel történik, mert messziről is uralni kell a kutyát és tisztelni kell neki a síp hangját. Viszont, ha a kutya minden körülmény között végrehajtja azt, a későbbi problémákat is meg tudunk előzni vele.

Elektromos nyakörvet is sokan használnak ma már. Valóban praktikus eszköz olyan ember kezében és olyan kutya nyakában, aki ismeri a parancsokat, a hozzá társuló sípjeleket. A kutya számára parancs megerősítésként és a feladatok pontos és a végleges beállítására való! Minden más esetben hasztalan és a kutya számára szenvedést okozó eszköz, mert a kutya nem tudja társítani semmilyen feladathoz.

Úgy gondolom a vizslának a kiváló ösztönei mellett szükség van az említett fenti ismeretek elsajátítására is, hiszen minden esetben hibátlan feladatot csak ebben az esetben várhatunk el kutyánktól.

Kiss Zoltán